



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 88/2015
04.02.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Веска Крстајића, председника већа, Биљане Синановић, Милунке Цветковић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљене Р.И., због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене - адвоката Д.Н., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К 130/13 од 13.05.2014. године и Вишег суда у Врању ЗКж бр.517/14 од 30.09.2014. године, у седници већа одржаној дана 04. фебруара 2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљене Р.И. - адвоката Д.Н., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К 130/13 од 13.05.2014. године и Вишег суда у Врању ЗКж бр.517/14 од 30.09.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К 130/13 од 13.05.2014. године, окривљена Р.И., оглашена је кривом због извршења кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, за које дело јој је применом одредаба чланова 65. и 66. КЗ изречена условна осуда, тако што јој је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико у року од једне године по правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

Истом пресудом, окривљена је обавезана да на име судског паушала плати износ од 3.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка износ од 11.000,00 динара, те да на име нужних издатака оштећеном М.П. плати износ од 109.125,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Пресудом Вишег суда у Врању ЗКЖ бр.517/14 од 30.09.2014. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене Р.И., а пресуда Основног суда у Врању К 130/13 од 13.05.2014. године, потврђена.

Бранилац окривљене Р.И., адвокат Д.Н., поднела је захтев за заштиту законитости само против правноснажне пресуде Вишег суда у Врању ЗКЖ бр.517/14 од 30.09.2014. године, с тим што из образложења произилази да је захтев за заштиту законитости поднет и против првостепене пресуде, због повреде одредаба Законика о кривичном поступку и одредаба Кривичног законика, не конкретизујући у чему се ове повреде састоје, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и укине побијану пресуду, а предмет врати другостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је у седници већа размотрио списе предмета, са захтевом за заштиту законитости браниоца окривљене, па је нашао:

Захтев је недозвољен.

Одредбом члана 484. ЗКП, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП-а прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а ставом 4. наведеног члана предвиђени су услови под којима окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, а то је учињено пре свега таксативним набрајањем повреда закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и апелационим судом.

По ставу Врховног касационог суда, одредбом члана 485. став 4. ЗКП-а, ограничени су разлози због којих окривљени може поднети захтев за заштиту законитости, па следствено томе окривљени на основу члана 485. став 1. тачка 1. и став 4. ЗКП-а може, преко браниоца, поднети захтев за заштиту законитости само због повреда тог законика, прописаних у члану 74, члану 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члану 439. тачка 1) до 3) и члану 441. став 3. и 4. ЗКП-а, учињених у првостепеном и поступку пред апелационим судом.

Бранилац окривљене је захтев за заштиту законитости поднела због повреде одредаба ЗКП и КЗ, при чему није определила конкретно о којој повреди се ради.

У захтеву за заштиту законитости се наводи да се у конкретном случају не може прихватити закључак суда да су се у радњама окривљене стекли сви битни елементи кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у

вези става 1. КЗ, због којег је оглашена кривом, да је погрешна одлука суда и о изреченој санкцији, као и одлука суда о паушалу, трошковима и нужним издацима, из чега дакле, произилази да се захтевом указује на повреду закона из члана 439. тачка 1. и 3. ЗКП и повреду одредаба члана 441. став 4. ЗКП, с тим што се не наводи конкретно у чему се ове повреде састоје, нити се из изнетих навода може закључити на који начин су ове повреде учињене, а из садржине захтева произилази да се у суштини оспорава утврђено чињенично стање и указује на погрешну оцену доказа, те на повреду из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП.

Наиме, из образложења захтева и навода да у првостепеној пресуди "постоје бројне противречности између изреке и датог образложења, а посебно између закључка суда о постојању свих битних елемената предметног кривичног дела и стања доказа у списима предмета", те да је из образложења пресуде нејасно на који начин је оштећени повређен и да нико од сведока – очевидаца догађаја није видео ни средство извршења дела, нити повреде, јасно произилази да је захтев поднет због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, те погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне оцене доказа, а што све није предвиђено као дозвољен законски разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљене, односно њеног браниоца, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП.

Како се, дакле захтевом за заштиту законитости браниоца окривљене, правноснажна пресуда побија због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, те погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне оцене доказа, из којих разлога у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП није дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљенима и њиховим браниоцима, те указује на повреду закона из члана 439. тач. 1. и 3. ЗКП и повреду одредаба члана 441. став 4. ЗКП, при чему се не конкретизује у чему се ове повреде састоје, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљене одбацио као недозвољен, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. у вези члана 485. став 4. ЗКП.

Са свега изложеног, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа – судија
Веско Крстајић, с.р.